

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Prostějovská preventivní s.r.o.** se sídlem B. 141/3, N., P., zastoupeného Mgr. Daliborem Lachmanem, advokátem se sídlem Plumlovská 522/44, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2015, č. j. 21002/15/5100-41455-711218,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalovaný rozhodl podle § 18 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) u žalobce o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy všech daní, s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město

Prahu na Finanční úřad pro Olomoucký kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno.

II. Obsah žaloby

Žalobce především namítal, že má sídlo zapsané v Praze v místě Primátorská 296/38. V souladu s § 13 daňového řádu tak spadá pod působnost správce daně, jehož místní příslušnost se řídí sídlem daňového subjektu zapsaným v obchodním rejstříku, a to podle § 136 a § 137 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“). Zapsané sídlo bez ohledu na skutečný výkon činnosti daňového subjektu má určující význam, aby bylo stanoveno najisto, odkud bude finanční správa vykonávána a zamezilo se pochybnostem při určování, které místo je skutečným výkonem. Daňový subjekt může mít v budoucnu provozovny na nejrůznějších místech České republiky. Žalobce zde odkázal na místní šetření ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6958228/14/2000-21050-705635, dle něhož jeho předmětem podnikání je výkon lékařských ordinací, které jsou v různých obcích. Do budoucna to může znamenat i jejich rozšíření za hranice stávajícího okresu, např. i do Prahy.

Žalobce dále namítal, že podmínkou delegace je účelnost změny správce daně. Žalovaný však ve svém rozhodnutí uvádí toliko formální stránku podmínky delegace spočívající v tom, že se jeho faktická činnost odehrává v jiném obvodu, než je zapsané sídlo. Absentuje materiální stránka podmínky delegace, kterou je účelnost spočívající v konkrétních nákladech, ekonomických dopadech a jiných materiálních nebo časových předpokladech. Není zcela konkrétně uvedeno, jaké dopady na náklady správce daně bude mít delegace oproti současnému stavu. Žalobce v této souvislosti odkázal na skutečnost, že žádná osoba správce daně nemusela cestovat za ním do Prostějova za účelem výkonu správy daní. Správa probíhala vždy v součinnosti se společností Tax v Praze. Předmětem jeho činnosti je provoz ordinací praktického lékaře a v místech výkonu praxe jsou vždy odpovědné osoby státním orgánům k dosažení. Drtivá většina jeho příjmů pak plyne od zdravotních pojišťoven a jsou pro správce daně transparentní na účtech bank. Žalobce rovněž zdůraznil, že mimo správce daně se nesetkal s námitkami k místu výkonu činnosti a sídlu, a to ani od orgánu správy sociálního zabezpečení, krajského úřadu, krajské hygienické stanice či zdravotních pojišťoven. Komunikace s těmito kontrolními orgány nebyla nikdy problematická a nevyžadovala zvýšené náklady. Veškerá komunikace mezi ním a správcem daně v Praze vždy probíhala prostřednictvím datové schránky či e-mailu. V minulosti ani nebylo prováděno místní šetření v Prostějově či v Praze. Nebyl nikdy ani vyzván k poskytnutí součinnosti.

Žalobce dále uvedl, že vedení účetnictví zajišťuje prostřednictvím společnosti ACC Tax Pro s.r.o., se sídlem na adrese Nad Spádem 9/206, Praha 4, s níž má uzavřenou smlouvu o vedení, zpracování a revizi účetní agendy. Žalobce tak nejen formálně, ale skutečně činí řízení společnosti a související činnosti ze sídla v Praze, a nikoliv z Prostějova. Žalobce má tedy skutečné sídlo v Praze, komunikuje s účetní společností a potažmo i místně příslušným správcem daně. Žalovaný tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí nijak nereflektoval. I účetní doklady budou nadále v Praze. V případě potřeby provést šetření v účetní evidenci pak bude muset Územní pracoviště Prostějov dožádat Prahu nebo vykonat cestu prostřednictvím svých zaměstnanců. Dojde tedy k nárůstu nákladů na výkon správy daně a nikoliv k jejich snížení.

Žalobce dále upozornil, že administrativa společnosti byla nově umístěna na adrese B. 141/3, P. 4. Změna sídla je přitom dlouhodobě plánovaná, což dokládají smlouvy na nájem staré již 1,5 roku. Žalobce čekal toliko na vypršení předplacených služeb na stávajícím místě, přičemž ani přislíbené prostory nebyly v dostatečném rozsahu k dispozici.

Žalobce dále upozornil na rozhodnutí správce daně o delegaci PROCYON MANUFACTURE s.r.o. ze dne 18. 9. 2015, č. j. 30685/15/5100-41452-707045. Žalovaný u této společnosti delegaci nepřipustil, neboť daňový subjekt vykonává faktickou činností v různých místech ČR, a tudíž delegace není účelná. Žalobce má provozovnu i ve Zlínském kraji, odkud plyne více než polovina jeho příjmů, přičemž daňovou správu vykonává Finanční úřad v Praze a Územní pracoviště Kroměříž v tom neshledává problém.

Žalobce upozornil i na šikanózní výkon státní správy podatelem podnětu, tj. Finančním úřadem pro Olomoucký kraj, Územním pracovištěm Prostějov. Před podáním podnětu a před rozhodnutím o delegaci se podatel žalobce opakovaně nestandardními dotazy prostřednictvím telefonu dotazoval na důvody umístění sídla v Praze a vyzýval jej k přenesení agendy do Prostějova. Kontrolu jeho činnosti cíleně vyžadoval v době pobytu jednatelů v zahraničí a z toho pak vyvozoval nutnost delegace. I jeho zaměstnanci byli ze strany osob vystupujících za správce daně častováni nárážkami a nátlaky, aby donutili zaměstnavatele k přesunu sídla do Prostějova. Obdobně se tak dělo i u společnosti PROCYON MANUFACTURE s.r.o. Žalobce doplnil, že i jeho jednatel MUDr. R. byl vystaven nátlaku v místě bydliště.

Žalobce dále namítal, že právní úprava dožádání předchází zákonnou úpravu delegace. Podatel podnětu na delegaci má být primárně k dispozici pro dožádání příslušného správce daně. Není-li možné poskytnutí součinnosti z jeho strany nebo by to znamenalo nepřiměřené obtíže a náklady daňového řízení, pak teprve lze uvažovat o podnětu nadřízenému správci daně.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný předně uvedl, že institut delegace upravený v § 18 daňového řádu umožňuje prolomení zákonem stanovené příslušnosti, aby správu daně vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon. Účelnost jako kritérium delegace lze pak spatřovat především tam, kde by jinak správa daňových subjektů byla neefektivní a ne hospodárná. Jedná se i o případy, kdy se skutečné sídlo právnické osoby liší od sídla zapsaného do veřejného rejstříku. Z rozhodnutí žalovaného pak plyne, že centrum podnikatelské činnosti žalobce není v zapsaném pražském sídle, ale v Prostějově, kde provozuje majoritní část své podnikatelské činnosti. Sídlo v Praze je toliko formální a žalobce zde nevykonává většinovou obchodní činnosti a ta není vykonávána ani v působnosti jiného správce daně. Zpracování účetnictví obchodní společností sídlící v Praze není důkazem o fakticitě výkonu jeho podnikatelské činnosti v tomto místě. Žalobce i jeho zmocněnec komunikuje se správcem daně elektronicky. Je pak nerozhodné, který správce daně vykonává správu, neboť elektronická komunikace je možná z kteréhokoliv místa. V případě osobní komunikace, daňové kontroly či místního šetření je i s ohledem na centrum ekonomických aktivit a dostupnosti jednatelů, kteří se pravděpodobně zdržují nejčastěji v místě svého trvalého pobytu (mají zde ekonomické zájmy)

podstatně efektivnější a hospodárnější správa daní Finančním úřadem pro Olomoucký kraj. K nově uváděné adrese sídla žalovaný odkázal na provedené místní šetření ze dne 14. 7. 2015. Bylo totiž zjištěno, že žalobce na této adrese fakticky nesídlí a nevykonává zde svou ekonomickou činnost.

K žalobcem namítanému rozhodnutí ve věci PROCYON MANUFACTURE žalovaný především uvedl, že tato řízení nelze porovnávat, neboť společnost PROCYON MANUFACTURE má provozovny na nejrůznějších místech ČR, což plyne i z údajů uvedených v živnostenském rejstříku. Žalobce však provozuje dvě lékařské ordinace v Prostějově a jednu v Morkovicích. Dle úředního záznamu o místním šetření je žalobce na této adrese označen. Nedoložil-li, že polovina veškerých jeho příjmů pochází z lékařské ordinace v Morkovicích, pak žalovaný prokázal, že jeho většinová aktivita probíhá v působnosti Finančního úřadu pro Olomoucký kraj.

Žalovaný závěrem uvedl, že ze spisového materiálu či souvisejících řízení není seznatelné, že by byl vystaven jakémukoliv neúměrnému nátlaku správcem daně. Rovněž nebyla řešena žádná námitka podjatosti či stížnost na chování úředních osob.

IV. Jednání před soudem

Žalobce při jednání především odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznil, že dle něj nebyly v posuzovaném případě splněny důvody k delegaci.

Žalovaný při jednání především odkázal na své vyjádření k žalobě.

Soud při jednání provedl dokazování Smlouvou o nájmu bytových prostor ze dne 1. 1. 2014, uzavřenou mezi A. N. jako pronajímatel a nájemcem MUDr. B. R. s předmětem nájmu bytových prostor na adrese B. 141/3, P. Dále Smlouvou o nájmu nebytových prostor uzavřenou dne 1. 1. 2014 mezi pronajímatelem A. N. a nájemcem Prostějovská preventivní s.r.o. s předmětem nájmu obchodní nebytové prostory na adrese B. 141/3, P. Soud rovněž provedl dokazování Smlouvou o vedení, zpracování, revizi účetní agendy ze dne 14. 5. 2015, uzavřené mezi Acc Tax Pro s.r.o., se sídlem v Praze a žalobcem, jejímž předmětem je zpracování účetnictví. Soud provedl dokazování i rozhodnutím správce daně v případě společnosti PROCYON MANUFACTURE s.r.o., (jediným společníkem a jednatelem této společnosti je MUDr. B. R.), kdy nebylo podnětu správce daně vyhověno (rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. 30685/15/5100-41452-707045). Hodnocení jednotlivých důkazů je uvedeno v části V. Posouzení věci krajským soudem.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky řízení je v nyní souzené věci sporné, zda došlo k naplnění zákonných kritérií (konkrétně kritéria účelnosti) dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu, a bylo tak možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného příslušného správce daně.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, *jestliže je to účelné*, nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.

Je zřejmé, že z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní (nikoli kumulativní, nýbrž alternativní) kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. Jak v této souvislosti judikoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, publikovaném pod č. 1720/2008 Sb. NSS: „(...) *řádná správa daní (...) vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.*“

V nyní projednávaném případě přitom bylo aplikováno kritérium účelnosti, a proto se krajský soud dále zabýval pouze přezkoumáním naplnění tohoto kritéria. *Účelnost delegace je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc, přičemž dle odborné komentářové literatury k daňovému řádu bude kritérium účelnosti naplněno např. v situaci, „kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném*

*rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a ne hospodárný“ (srovnej Baxa, J. a kol., *Daňový řád, Komentář I. díl*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011).*

Pojem *účelnost* je tak nutné vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá také z rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 3 Af 27/2013 - 51, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Af 28/2013 - 45, oba dostupné na www.nssoud.cz), skutečnost, že k reálné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoliv každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2017, č. j. 4 Afs 57/2017-43 je pak mj. uvedeno: „Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18, vyplývá, že „[s]právní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná. Je možné delegovat místní příslušnost na správce daně se sídlem blíže místu reálného podnikání daňového subjektu, pokud bude následně správa daní efektivnější a hospodárnější pro daňový subjekt i pro správce daně.“ Místem realizace podnikatelských aktivit přitom primárně není místo, odkud dochází k obchodnímu vedení společnosti statutárním orgánem, jak nastínila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, nýbrž místo, kde dochází k reálnému každodennímu chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti. Právě tato okolnost totiž nejlépe svědčí o účelnosti delegace podle § 18 daňového řádu ve vztahu k plnění vzájemných práv a povinností mezi správcem daně a daňovým subjektem. Kromě toho, daňový subjekt může s ohledem na současný technologický stav komunikačních prostředků změnit místo svého obchodního vedení relativně snadno, zatímco místo každodenního podnikání, zvláště pokud spočívá v technicky náročnějších činnostech a vyžaduje tak náročnější zázemí, lze považovat za stálejší.

V posuzovaném případě zjistily správní orgány v rámci místního šetření, že na adrese rejstříkového sídla žalobce Primátorská 296/38, Praha se nachází uzamčený bytový dům. Nebyla zjištěna existence administrativního zázemí či recepce žalobce. Na této adrese mělo ke dni 10. 12. 2014 registrováno sídlo 732 obchodních společností. Žalobce ve svém vyjádření k podnětu správce daně na delegaci místní příslušnosti ze dne 11. 6. 2015 uvedl, že v současné době byla umístěna administrativa společnosti, včetně prostor pro výkon

účetnictví a uložení podkladů, na adrese B. 141/3, P. 4. Soud k tomu uvádí, že se jedná o sídlo zapsané ve veřejném rejstříku v současné době. Správce daně provedl místní šetření i na této adrese a zjistil, že se zde nachází objekt, který působí jako neobývaný. U vstupních dveří jsou zvonky se třemi názvy subjektů, přičemž žalobce na zvoncích uveden není a nemá zde ani logo. Pracovník společnosti Fulgent World pak sdělil, že žalobce na uvedené adrese nesídlí. Soud tedy souhlasí se žalovaným, že skutečný výkon ekonomické činnosti stejně jako pravidelná přítomnost jednatelů žalobce je na uvedených adresách objektivně vyloučena. Předmětem činnosti žalobce je totiž provozování ordinací praktického lékaře. Dvě ordinace se nachází v Prostějově na adrese Průmyslová 1b) č.p. 3142/77, přičemž zde ordinují jednatele žalobce MUDr. A. R. a MUDr. B. R. Z úředního záznamu rovněž plyne, že činnost je vykonávána na této adrese, což sdělila účetní společnosti paní Ž. Dle provedeného místního šetření má společnost 4 zaměstnance. Centrum ekonomické činnosti žalobce se nachází v Prostějově. Na této skutečnosti tedy nemohlo nic změnit ani soudem provedené dokazování smlouvou o nájmu bytových či nebytových prostor, neboť jak bytové tak nebytové prostory byly umístěny na adrese B. 141/3, P., kde není skutečný výkon ekonomické činnosti žalobce.

Žalobce ani v průběhu řízení o delegaci netvrdil ani nedokládal, že by více než polovina jeho příjmů plynula z ordinace v Morkovicích, jak namítal v žalobě. Ani v žalobě však toto své tvrzení nijak nedoložil. Je tak zřejmé, že každodenní činnost v rámci předmětu jeho podnikání, tj. provoz ordinace praktického lékaře, nevykonává na adrese svého sídla v Praze. Žalobce v průběhu řízení tuto skutečnost ani nezpochybnil. Správce daně dospěl ke správnému závěru a žalobce to v průběhu řízení ani nerozporoval, že těžiště jeho ekonomické činnosti je v Prostějově.

Dle názoru soudu delegace místní příslušnosti byla provedena s cílem zjednodušit a zefektivnit komunikaci mezi správcem daně a žalobcem a také umožnit správci daně, který zná lépe místní poměry, provádět hospodárněji a efektivněji případné místní šetření či daňovou kontrolu. Ze zjištěných podkladů je patrné, že místní šetření či daňovou kontrolu, které mohou vést ke správnému vyměření daňové povinnosti, nebude možné účelně provést v místě formálního sídla žalobce.

Skutečnost, že účetní dokumenty žalobce jsou případně uloženy v sídle jeho daňového poradce v Praze, není důvodem pro konstatování, že nebylo splněno kritérium účelnosti. Místní šetření či daňová kontrola nejsou vázány toliko na místo uložení účetních dokumentů, nýbrž je možné kontrolovat a zjišťovat informace i při realizaci podnikatelských aktivit žalobce přímo v místě jeho provozoven. Je třeba zmínit i to, že daňového poradce může daňový subjekt změnit relativně snadno a často. Změnu místa, kde daňový subjekt vyvíjí obdobné podnikatelské aktivity, pak nebude možné provádět stejně často a snadno, a proto je vhodné, pokud je místní příslušnost určena podle sídla provozovny daňového subjektu (k tomu srov. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 230/2016-18). Navíc sám žalobce uváděl, že komunikace mezi správcem daně a jeho daňovým poradcem probíhá elektronicky prostřednictvím datových schránek či e-mailem. Z tohoto pohledu není proto rozhodné, zda bude daňový poradce komunikovat se správcem daně v Praze či Prostějově. Soud proto neshledal důvodnou námitku žalobce, že delegaci bránilo sídlo či uložení jeho účetních dokumentů u jeho daňového poradce v Praze.

Žalobce dále argumentoval rozhodnutím správce daně v případě společnosti PROCYON MANUFACTURE s.r.o., (jediným společníkem a jednatelem této společnosti je MUDr. B. R.), kdy nebylo podnětu správce daně vyhověno (rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. 30685/15/5100-41452-707045). Soud k věci uvádí, že z tohoto rozhodnutí plyne, že sídlo daňového subjektu na adrese Karlovo náměstí 290/16 je virtuální. V rozhodnutí žalovaného je dále uvedeno, že daňový subjekt má provozovny na nejrůznějších místech např. Olomouc, Hranice, Frýdek-Místek, Příbor, Zlín, Brno, Kroměříž. Nebylo však prokázáno, že na provozovně v Prostějově (v živnostenském rejstříku uvedeno ukončení provozování v roce 2012, při místním šetření byla zjištěna její faktická existence) probíhá převažující, resp. jediná ekonomická činnost, daňového subjektu. S ohledem na tuto skutečnost nelze dle názoru soudu obě rozhodnutí porovnávat. V posuzovaném případě žalobce provozoval dvě ordinace v Prostějově a jednu v Morkovicích. I z provedeného místního šetření bylo tedy patrné, že centrum jeho ekonomické činnosti je v Prostějově. Žalobce ani v řízení netvrdil, že se převažující část jeho ekonomické činnosti odehrává v Morkovicích, ale naopak jeho argumentace směřovala k tomu, že jeho sídlo je v Praze.

Ze spisového materiálu soud nezjistil, že by byla vznesena námitka podjatosti či stížnost na chování úředních osob. Žalobce ani jinak nedoložil, že by byl vystaven nátlaku ze strany správce daně. Soud proto nemohl ani ověřit jeho žalobní tvrzení, které se týkalo šikanózního výkonu státní správy Finančním úřadem pro Olomoucký kraj. Ani tuto námitku neshledal soud proto důvodnou.

Soud neshledal důvodnou ani námitku subsidiarity ustanovení o delegaci. Daňový řád stanoví, že by za pomoci institutu dožádání měly být řešeny situace, kdy místně příslušný správce daně může příslušný úkon či postup či dílčí řízení provést sám jen s obtížemi nebo vynaložením neúčelných nákladů, anebo je nemůže provést vůbec. Ve všech ostatních případech zákon klade do popředí zájem, aby byla správa daní prováděna jenom jedním správcem daně, a to místně příslušným. Institutu dožádání by mělo být využíváno toliko v ojedinělých případech na provedení jednotlivých úkonů či procesních postupů. Ze shora uvedeného je zřejmé, že v posuzovaném případě byla místní příslušnost delegována na správce daně se sídlem blíže místu reálného podnikání daňového subjektu za účelem efektivnější a hospodárnější správy daní, tj. všech úkonů při správě daňových povinností. Dle názoru soudu, jsou-li splněny podmínky k delegaci, což se v posuzovaném případě stalo, pak správce daně takto zcela v souladu se zákonem postupoval. Dle názoru soudu z daňového řádu neplyne, že by měl správce daně při splnění podmínek pro delegaci místní příslušnosti nejprve zjišťovat, zda nestačí využít institut dožádání.

V posuzovaném případě je tedy sice sídlo zapsané ve veřejném rejstříku v Praze, avšak provozovna, v níž probíhá naprostá většina ekonomické činnosti žalobce, se nachází v Prostějově. Z hlediska správy daní je rozhodné, kde se nachází skutečná ekonomická činnost daňového subjektu. Vzhledem k této skutečnosti je efektivnější, aby správu daní prováděl finanční úřad, v jehož obvodu je provozovna žalobce. Přitom daňová kontrola či místní šetření může být prováděno přímo u daňového subjektu (k tomu srov. § 80 a násl. resp. § 85 odst. 2 daňového řádu). Úkolem správce daně je totiž nejenom kontrolovat daňové dokumenty, zda jsou po formální stránce správné, ale i to, zda tyto dokumenty odpovídají faktické skutečnosti. K hospodárnému fungování je zásadní místo provozu, kde může docházet k daňovým

kontrolám a doplnění dokazování. Výraznou překážkou je, pokud se k daňové kontrole a dalšímu šetření musí zástupce správce daně přemísťovat mimo obvod své působnosti. Navíc ani žalobce sám konkrétně neuvádí, v čem by mu změnou správce daně mohly vzniknout zbytečné náklady ani čím by jinak mohla být jeho práva omezena.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně 25. 9. 2017

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. P.